

Како що ѣ ука научила,
Така стори млада Янкулица.
А Янкула низъ гора си шетать,
Нищо ловъ ми тои не улая,
Си догледа кърстетна орела
И си пуши еденъ сиви соколъ,
Да уборить кърстетна орела.
Сиви соколъ що ми отго'ори:
„А Янкула, мое господине!
Пуши ми го и мое-то брате,
От' не можамъ самъ да го уборамъ.“
И го пуши и други-отъ соколъ.
Тога рече кърстетна орела:
„Леле боже, леле мили боже!
Що'ва лошо мие що сторифме!
Дури бѣфме два брака заедно,
Нищо лошо не нѣ на'ожвеше,
Никои насъ не нѣ уборвеше;
Вчера си сѣ брака оделифме,
Вчера брата со стрела г' опре'е,
А денеска мене со соколи,
Ке ме зе'етъ и ке ме загубѣтъ.“
Тога си сѣ Янкула подума,
Що нарѣча на своя не'ѣста,
Да отруетъ негво мило брате:
„Овие сѣ пилина во гора,
И пакъ си сѣ брака побора'е;
Я сироматъ како ке живеамъ!
Налетъ да ѣ 'сж-та моя стока,
Ког' ке немамъ мое мило брате!“
Си разлюти своя бърза коня,
Си отиде дома со тѣрчанѣ.
Що да видить чудо и големо!
Янкулица на диванъ седнала,
Си го тѣжитъ Нико мило брате.
Си зеде Янкула остра сабя,
Само себе да си сѣ загубить.
Богъ ѣ убилъ млада Янкулица,
що ми зеде щипа челико'а,
На щипа си сабя му пречека,